

Η Σελήνη των Παιδιών

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Ένα πρωινό του 1289, ένας άνθρωπος ντυμένος πλούσια σαν άρχοντας, περιπατούσε στο δρόμο που οδηγεί από τη Φλωρεντία στο Βεσπιάνο.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο ζωγράφος Τσιμαμπούε, ο μεγαλύτερος ζωγράφος της εποχής του, το καμάρι της Φλωρεντίας.

Ο καλλιτέχνης περιπατούσε ζωηρός και εύθυμος, όταν αντίκρισε άκουμπισμένο σ' ένα φράχτη κοντά στο δρόμο, ένα άγροβακό δάσκαλο χρώμων, φτωχοντυμένο, σαν βοσκόπουλο, που φαίνονταν τόσο απορησμένο απ' αυτό που έκανε, ώστε δεν έπαυε ειδήσι για ό,τι γινόταν γύρω του.

Ο ζωγράφος πήγε άδορυβα κοντά του και τότε είδε πως ο μικρός πολεμούσε να σχεδιάσει κάτι επάνω σε μία λεία πέτρα, χρησιμοποιώντας για χρωμάτι ένα κομμάτι κάρβουνο. Η γραμμή του σχεδίου αυτού ήταν βέβαια άτεχνες και πρωτόπειρες, μα έδειχναν τέτοια καλλιτεχνική αντίληψη και είχαν τόση κίνηση, που ο Τσιμαμπούε έμεινε έκπληκτος.

— Ποιος σου έδωσε να ζωγραφίζεις; έτσι, μπαμπινο; ρώτησε.
— Κανένας, άρχοντά μου.
— Μόνος σου τ'ά κανεις αυτά;
— Ναι, άρχοντά μου.
— Πώς σ' έλεγε;
— Αντίεταίτο, μα όλοι με φώναζον Τζιόττο.
— Που κάθεται;
— Έκει πέρα σ' εκείνη την καλέρα, μαζί με τόν παππού μου. Τά πρόβατα που φυλάω είνε δικά του.

— Είνε καλός ο παππούς σου;
— Ω ναι, πάρα πολύ καλός. Μου κάνει πάντοτε όλα μου τ'α χερίγια.
— Λοιπόν θά σ' αφήση να σέ πάρω μαζί μου για να σπουδάσης;
— Έγώ να σπουδάσω! Τι πράγμα να σπουδάσω;
— Ζωγραφική, παιδί μου. Είμαι ζωγράφος και βλέπω πως έχεις μεγάλο ταλέντο. Αν σπουδάσης θά γίνης περίφημος καλλιτέχνης.

Ο μικρός βοσκός άναστενάξε βαθεά κι' άπάντησε.

— Θά τ'όθελαι κι' έγώ πολύ άρχοντά μου, αυτό που μου λές, αλλά δεν μπορεί να γίνη. Ο παππούς μου δεν έχει έλλοιν από μένα. Αν τόν φύγω θά πεθάνη από τή λύπη του.

— Τι χρίμα! Έκανε ο Τσιμαμπούε. Οποσδήποτε, πρόσθεσε σέ λίγο, να τ' όσμά μου και ή διευθυνσί μου. Αν μία μέρα νομίσης πως μπορείς να άρστωθής στην τέχνη, έλα να με βρής. Θά είσαι πάντοτε χαλοδουρούμενος.

Και με τ'ά λόγια αυτά ο ζωγράφος έβριξε τόν μαγιά του στους ώμους του και συνέχισε τó περιπάτό του.

Πέρασαν κάμποσοι μήνες. Μία μέρα που ο Τσιμαμπούε εργαζόταν με ζήλο για να τελειώσει μιά εικόνα της Παναγίας, μπήκε ο ύπηρέτης του και του έφερε πός ένας μικρός βοσκός ζητούσε να τόν δή.

Παρανεμένος κάπως ο ζωγράφος διάταξε να τόν φέρουν μέσα και ή έκπληξι του ήταν μεγάλη διαν είδε πως ο μικρός που τόν ζητούσε ήταν ο Τζιόττο.

— Αφέντη μου, ο παππούς μου πέθανε! Είπε ο μικρός προχωρώντας δεικά μέσα στο πλούσια επιπλωμένο άτελιέ. Τώρα είμαι όλομόναχος στόν κόσμο κι' ήρθα σέ σ'ας για να μου δείξετε να ζωγραφίσω, όπως μου είχατε υποσχεθί.

— Καλός όρισες, παιδί μου! Τό σπίτι μου και τó τραπέζι μου είνε δικά σου. Είμαι περήφανος που θά-

χω τήν τύχη να διδάξω τίς πρώτες άρχές της τέχνης σε μιά μελλοντική δόξα της πατρίδος μας...

Η προφητεία του Τσιμαμπούε βγήκε αληθινή. Ο Τζιόττο έγινε ένας από τούς μεγαλύτερους ζωγράφους της Αναγεννήσεως και τ' όνομά του και σήμερα άκόμη είνε ένδοξο. Μα και στή μεγαλύτερη του δόξα άκόμη δεν έπαυε να τιμά και να είνεγομνη έκείνον που τόν δίδαξε και τόν σπούδασε και τόν βοήθησε από μικρός βοσκός να γίνη σπουδαίος καλλιτέχνης.

Φροντίστε, λοιπόν, μικροί μου φίλοι, να μην λησμονάτε τó καλό που σ'ας έκαναν. Γιατί ή άχαριστία είνε τó πιο μεγάλο ελάττωμα.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΘΗΜΩΝΙΑ

Σ' ένα από τ'ά μεγαλύτερα και πλουσιότερα χτήματα της Άγγλίας ζούσε ένα μικρό κοριτσάκι. Πήγαινε κάθε μέρα περίπατο με τή

δασκάλισό της και πολύ συχνά έβγαине στά χωράρια όπου τής άρεσε να παρακολουθί τούς χωράτες που έσκαβαν ή έσπεραν ή θέριζαν.

Μία μέρα, τήν εποχή του θερισμού, ή μικρούλα Βίκυ—έτσι έλεγαν τó κοριτσάκι— κάνοντας τó συνηθισμένο της περίπατο, είδε σ' ένα χωράφι τούς εργάτες που σόφρωναν τó σανό και τόν έκαναν θημωνιάς.

— Αν σου κάνη δρεξί, τής είπε ή γκουβερνάντα της, πάρε και σ' ένα δικράνι και κάνε μιά θημωνιά.

Η Βίκυ υπάκουσε πρόθυμα και βλέποντας τί έκαναν τ' άλλα κοριτσάκια γύρω της, άρχισε να μαζεύη κι' αυτή τó σανό. Η θημωνιά της ζόντευε να τελειώσει, όταν από μακριά άκούσθηκαν τρομπέτες και ταμπουόρα και πύφερα. Ήταν οι σαλιμπάγκοι από ένα πλανόδιο ιταποδρόμο, που έκαναν μαζί με όλα τούς τ'ά ζώα τήν παρέλασι τούς στούς δρόμους για νά ορκλιάσουν τή θραδινή τους παρτάσια.

Όλοι, θεριστές και θεριστρες, πέτασαν στή στιγμή τ'ά δικράνια τους και έτρεξαν να ίδουν τούς παλιτάτους, τίς άρχούδες και τίς μαϊσούδες που περνούσαν. Η Βίκυ τούς μιμήθηκε και άρχισε κι' αυτή να τρέξη, μα ζαρκινά σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένη λίγες στιγμές κι' άναστενάζοντας σήκωσε τó δικράνι της από γάμω κι' έξακολούθησε τή δουλειά της.

— Πώς, μυλάδη, τή ρώτησε μιά γαριά χωριάτισσα, που είχε μείνει εκεί, γιατί τ'ά γεράματα της τήν έμπόδιζαν να τρέξη. Γιατί δεν πάτε και σεις να ίδητε τούς σαλιμπάγκους;

— Θά ήθελαι πολύ να πάω, άπάντησε τó κοριτσάκι, μα πρέπει πρώτα να τελειώσω τή θημωνιά μου. Η γκουβερνάντα μου μου λέει ότι άμα άρχίζω να τήν πρόπει ποτέ να τ' άφίνω μισοτελειωμένο.

Τό κοριτσάκι αυτό, που ήταν τόσο πειθαρχικό και τακτικό στή δουλειά του, όταν μεγάλωσε έγινε ή βασίλισσα Βικτωρία της Άγγλίας, που στό μακρότατο διάστημα της βασιλείας της έδειξε τ'ά λαμπρά χαρίσματα που είχε από μικρή και που έργάσθηγε για τήν εύτυχία και τó καλό του τόπου της.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΣ

Η ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ

Για νά πεύχθω τó παιχίδι αυτό πρέπει έλάχιστον που θά παιχθί είνε βάρος τόν να μνή τó γροσίζη. Δένετε λοιπόν τ'ά μάτια του νεοφερμένου και τού καρφάνετε στή ράχη του μιά σφυρίχτρα δεμένη μ' ένα μακρό σπάγγο. Ύστερα τó λύνετε τ'ά μάτια τόν βάζετε στή μέση και σχηματίζετε ένα στενό κύκλο γύρω του. Όποιος στέκεται από πίσω του πιάνει τή σφυρίχτρα και σφυρίζει. Αυτός που είνε στή μέση

‘Ο Τάνης, ο Μπέμπης, ή Φρόσω και ή Δίλκω, άνέβηκαν στό δένδρο του Μπαρμπα-Σπύρου και τρώνε μήλα. ‘Ο μπαρμπα-Σπύρος όμως είνε κάπου κρυμμένο; και τούς βλέπει. Τόν βλέπετε έσείς ;

